

חֵלֶב הַלֵּב יֵאָה וְכוֹחַהּ שֶׁל הַמֶּלֶךְ

ספור מופלא על אמונה בה',
אמץ לב, וכח הדיבור

מבוסס על מדרש תהלים וספר האגדה

מַחֲלַת מֶלֶךְ פָּרַס

- פַּעַם אַחַת, מֶלֶךְ פָּרַס חָלָה
בַּמַּחֲלָה קָשָׁה מְאֹד.
- כָּל הָרוֹפְאִים נָסוּ לַעְזֹר, אֲךָ לֹא
מָצְאוּ תְרוּפָה.
- הָרוֹפְאִים אָמְרוּ: "הַתְרוּפָה הַיְחִידָה
הִיא לְשִׁתּוֹת חֵלֶב לְבִיאָה!"
- הָאִישׁ הַיְּהוּדִי שֶׁעָמַד שָׁם פָּנָה לַה'
בְּתַפִּלָּה וּבִקְשׁ עֲצָה וַיִּשׁוּעָה.

מי ילך אל גב האריות?

- המלך שאל: "מי יעז ללכת לאריות ולהביא את החלב?"
- כלם פחדו ושתקו. זה היה מסכן מסכן מאוד!
- אבל האיש היהודי, שהיה מלא באמונה ובטחון בה', אמר:

"אני אלה! בעזרת ה' אצליח.
תנו לי רק עשר עזים."

אני אלה! בעזרת ה' אצליח
תנו לי רק עשר עזים.

בְּטָחוֹן בְּבוֹרָא עוֹלָם

- הָאִישׁ לָקַח אֶת עֶשְׂרֵי הָעִזִּים וַיֵּצֵא לְדֶרֶךְ.
- הוּא יָדַע שְׂאֲרֵי הֵם חַיִּים מְסֻכָּנוֹת מְאֹד.
- כָּל הַדֶּרֶךְ הוּא קָרָא תְּהִלִּים וַאֲמַר:
- "רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תֵּן לִי חֵן וְחֶסֶד בְּעֵינֵי הַלְבִּיָּאָה, וּשְׁמֹר עָלַי מִכָּל רָע."

צֵעַד אַחֵר צֵעַד: עֲשֹׂרֶת יְמֵי הַחֹסֶד

כָּךְ הָאִישׁ הִתְקַרֵּב לְלִבִּיאָה, יוֹם אַחֵר יוֹם, בְּהַשְׁגָּחָה מִשְׁמַיִם:

- יוֹם רִאשׁוֹן: עָמַד מִרְחוֹק
מֵאֲדָם, הִשְׁלִיךְ לָהּ עֵז,
וְהָיָא אֹכְלָה.

- יוֹם שֵׁנִי: נִתְקַרֵּב עוֹד
קִצָּת, בָּלֵב נוֹשֵׂא תַּפְלָה,
וְהִשְׁלִיךְ עוֹד עֵז.

- יוֹם עֲשִׂירִי: נַעֲשֶׂה נִס! הִלְבִּיאָה
הִתְרַגְּלָה אֵלָיו, וְהוּא יָכוֹל הָיָה
לְגַעַת בָּהּ בְּשָׁלוֹם.

הודה א

האיש הצליח
לחלב מחלב
הזרים ליהודה
יש בומה
המרייה
לחגית
פנין דר
אר
שלי
עמרה
מלכה

הודיה על הנס

- האיש הצליח לחלב מחלב הלבאה שהיניקה את גוריה.
- הוא לא גאה בעצמו, אלא מיד הודה לה: "מזמור לתודה! תודה לך ה' שהצלת אותי משני הארי ושני הארי ועזרת לי במשימה."
- עכשו הוא יכול לחזר למלך ולרפא אותו.

הַחֲלוֹם הַפְּלִאִי בַדֶּרֶךְ חֲזָרָה

- בְּאַמְצֵעַ הַדֶּרֶךְ הָיָה הָאִישׁ עֵיף מְאֹד. הוּא אָמַר 'שִׁמְעַיִשְׂרָאֵל', שָׁכַב לִישׁוֹן וְנִרְדָּם.
- בַּחֲלוֹמוֹ, קָרָא דָּבָר מוֹזֵר מְאֹד!
- הוּא רָאָה וְשָׁמַע אֶת אֵיבָרֵי גוּפוֹ מְתוֹכְחִים זֶה עִם זֶה: מִי מֵהֶם הוּא הָאִיבָר הַכִּי חָשׁוּב שֶׁבָּרָא ה'?"

מִי הָאִיבָר הַכִּי חָשׁוּב?

כָּל אִיבָר טָעֵן שֶׁהוּא זֶה שֶׁהֵבִיא אֶת הַהֲצָלָה:

הָרַגְלִים: "אֲנַחְנוּ הֵכִי חֲשׁוּבוֹת! אֲלֹמָלֵא הִלְכְּנוּ לִיעֵר, הַגּוֹף לֹא הָיָה מִגִּיעַ לְלִבִּיאָה."

הַיָּדִים: "אֲנַחְנוּ הֵכִי חֲשׁוּבִמְלֵא חֲלַבְנוּ אֶת הַלְבִּיאָה, לֹא הָיָה חֲלָב."

הָעֵינַיִם: "אֲנַחְנוּ מַעַל כָּלָם! הִרִי אֲנַחְנוּ הִרְאִינוּ אֶת הַדֶּרֶךְ בַּחֲשָׁה."

הַלֵּב: "אֲנִי חָשׁוּב מְכָלָם! אֲלֹמָלֵא נָתַתִּי אֶת הָעֶצָה וְהָאִמָּץ לְבָטַח בָּהּ, לֹא הָיִיתָם עוֹשִׂים כָּלוּם."

הלשון מתערבת

• צחקו עליה כל האיברים:
"איך את מעיזה להשוות
את עצמך אלינו? את סגורה
בחשך ואין בך אפלו
עצם אחת!"

• לפתע, ענתה הלשון
ואמרה: "אני הכי מעולה! כי
בלי הדיבור והתפילה לה,
לה, מה הייתם עושים?"

• ענתה הלשון בבטחון: "עוד היום תראו
כלכם שהלשון שולטת בכם, בפז, כי
כי כח הדיבור הוא מתנת שמים!"

הטעות הגורלית

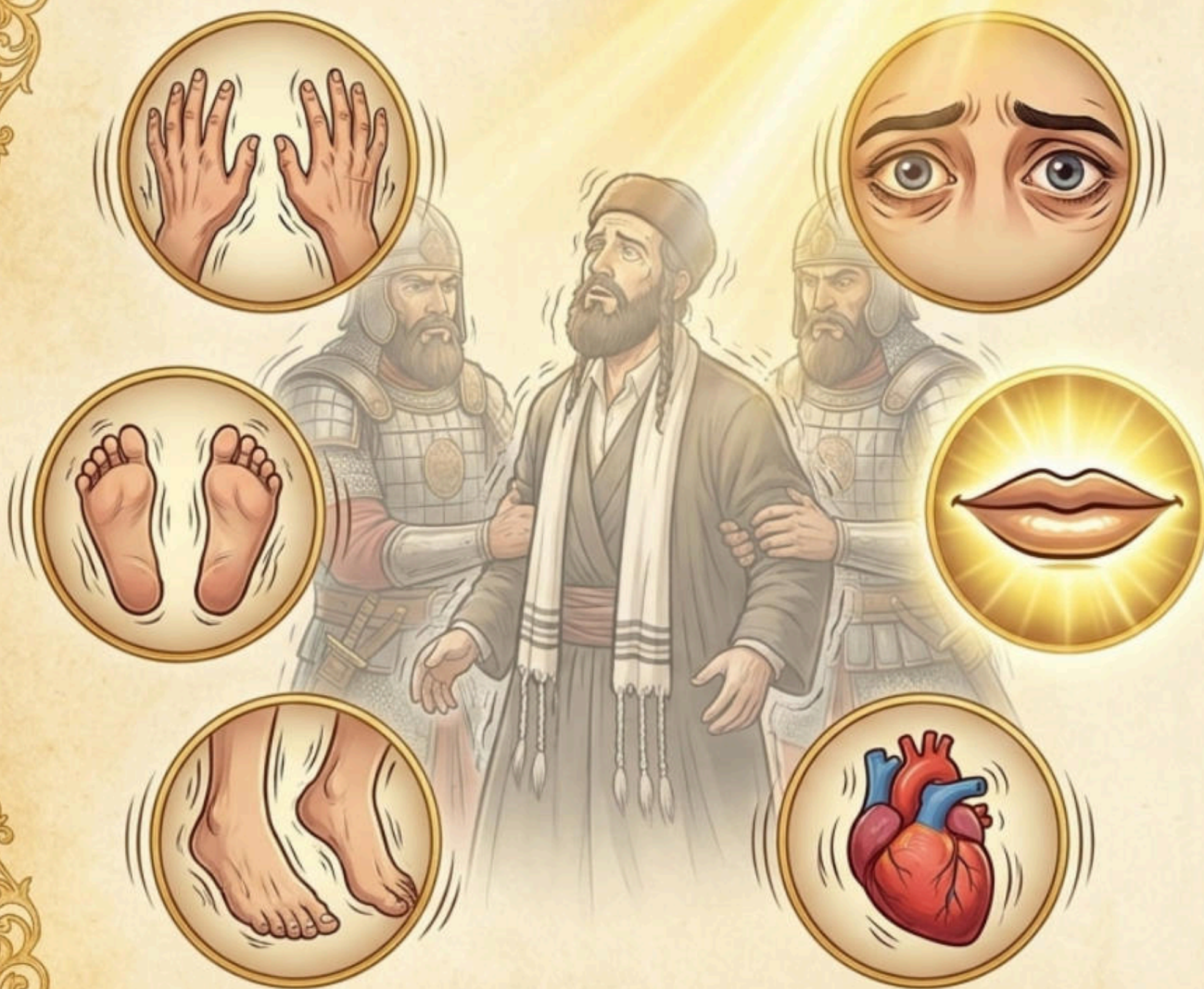
- האיש התעורר מהחלום, שמר את הדברים בלבו, והלך אל ארמון המלך.
- הוא הגיע בשמחה והגיש את החלב, אך לפתע אפסון לשלט...
- האיש פתח את פיו ואמר למלך:

אדוני המלך, קח
את חלב הכלבה
שבקשת עבורך!

כעסו של המלך

- "חלב כלבה?" זעם המלך. "אני בקשתי חלב לביאה! מצוה לתלות את האיש הזה שצוחק עלי!"
- חילי המלך לקחו את האיש היהודי כדי להעניש אותו ולתלות אותו.
- האיש עצם עיניים, וזעקה יצאה מלבו:
"ה' צבקות עזר לי! הצל אותי מגזרה רעה זו"

הַאִיבָּרִים רוֹעֲדִים

- בַּדָּרֶךְ לְעֹנֵשׁ, הִתְחִילוּ כָּל אִיבָּרֵי הַגּוּף רוֹעֲדִים מִפֶּחַד. הַרְגָּלִים כָּשְׁלוּ וְהַלֵּב דָּפַק בְּחִזָּקָה.
- פָּנְתָה אֲלֵיהֶם הַלְשׁוֹן וְאָמְרָה: "זֹכְרִים אַתְּ הַחֲלוּם? אִם אֶצִּיל אֶתְכֶם, תֹּודוּ לִי שְׁאֵנִי מֵעַל כָּלְכֶם וְשִׁבְכַח הַמֶּלֶךְ יֵשׁ חַיִּים?"
- עָנוּ כָּל הַאִיבָּרִים יַחַד מִתּוֹךְ פֶּחַד: "כֵּן! אָנוּ מוֹדִים! רַק תַּצִּילֵנוּ!"

הלשון מצילה את המצב

- מיד אמר האיש לשומרים: "אני מבקש לחזור למלך, בחסדי ה' החכמה עמי."
- כשהחזר למלך, אמר האיש בשקט ובכבוד: "אדוני המלך, מה אכפת לך מהשם? העיקר שזו התרופה! בשפות רבות קוראים ללביאה 'כלבה' כי היא צידת חזקה כמו כלב. נסיה את החלב ותראה שתבריא!"

הַאֲמַת מִתְּגִלָּה וְהַמֶּלֶךְ מִתְּרַפָּא

- הַמֶּלֶךְ צִוָּה לְבַדֵּק אֶת הַחֶלֶב. כֻּלָּם רָאוּ שֶׁזֶהוּ בַּאֲמַת חֶלֶב לְבִיאַה טָהוֹר!
- הַמֶּלֶךְ שָׁתָה אֶת הַחֶלֶב, הִבְרִיא בָּנָם, וְשָׁלַח אֶת הָאִישׁ הַיְּהוּדִי לְשָׁלוֹם עִם מִתְּנֹת רַבּוֹת.
- כָּל אֵיבָרֵי הַגּוֹף הוֹדוּ לְלִשׁוֹן וְאָמְרוּ: "עֲכָשׁוּ אֲנוּ יוֹדְעִים שֶׁאֵת הַשּׁוֹלְטָת וְשֶׁאִין דָּבָר חֲזָק יוֹתֵר מִכָּח הַדִּיבוֹר וְהַתְּפִילָּה."

מֹות וְחַיִּים בַּיָּד לְשׁוֹן

כמו שלמדנו מספר משלי שכתב שלמה המלך: "מֹות וְחַיִּים בַּיָּד לְשׁוֹן".
מה נלמד מהסיפור הנפלא לחיים שלנו?

- **כח עצום:** ה' נתן לנו את כוח הדבור – זהו הכוח החזק ביותר בגוף מעל הכל.
- **שמירת הלשון:** אנחנו יכולים לבנות ולהציל בעזרת מלים טובות, וחלילה להרס במלה רעה.
- **אהבת ה':** הפה שלנו נועד כדי להתפלל לה', להודות לו בכל יום, וללמד את תורתו הקדושה!